

Iepriekš izdots arī K. Lekbergas un H. Fekseusa romāns
“**Kaste**”, 2022

Henrika Fekseusa īpašās zināšanas par cilvēku psihi un Kamilas Lekbergas uzteicamā prasme radīt kriminālžanra sižetus savijas kopā vislabākajā scenārijā – romānā “Kults”. Autoriem izdodas saglabāt intrigu līdz pat pēdējām grāmatas rindām. Un visvairāk piesaista tieši viņu radītie tēli.

Bohusläningen

“Kults” ir trilleris, kas liks jums sēdēt kā uz adatām no pašas pirmās līdz pēdējai lappusei.

Amazon.com

Lekberga un Fekseuss sarakstījuši grāmatu, kurā atspoguļota dažu cilvēku cietsirdība un nelīdzsvarotība un tas, cik patiesībā ir viegli manipulēt ar citiem un kādas tam visam var būt sekas. Arī Minas un Vincenta savstarpējās attiecības met likločus, un lasītājam kļūst interesanti sekot līdzi, kā veidojas un attīstās viņu draudzība un savstarpējā sapratne. Sižetam virzoties uz priekšu, pieaug arī spriedze, līdz beidzot puzzles gabaliņi sakrīt īstajās vietās...

Drustrups Bogblog

Otrā grāmata par Minu un Vincentu neliek vilties, tā ir labāka par iepriekšējo. Sižets ir sarežģīts, drūms un intriģējošs, un pati grāmata – bieza. Brīnišķīgi galvenie varoņi. Gandrīz neiespējami pārtraukt lasīšanu...

Goodreads.com

CAMILLA
LÄCKBERG
— HENRIK —
FEXEUS

KULT

KAMILLA
LEKBERGA
— HENRIKS —
FEKSEUSS
KULTS

No zviedru valodas tulkojusi
Inga Grezmane

821.113.6-31

Le 410

Camilla Läckberg & Henrik Fexeus

KULT

Copyright © Camilla Läckberg och Henrik Fexeus, 2022

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Cover design © Roald Triebels

Cover photo © Eleonora Fadda / Arcangel Images

Kamilla Lekberga un Henriks Fekseuss

KULTS

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Projekta vadītāja *Una Orinska*

Redaktore *Iveta Polkmane*

Korektores *Diāna Graudiņa* un *Elīna Vēja*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Maketētāja *Dace Polkmane*

Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA,

K. Valdemāra ielā 6, Rīgā, LV-1010.

Red. nr. T-711.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Inga Grezmane, 2023

© Literārā apdare, mākslinieciskais noformējums, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2023

ISBN 978-9934-32-191-7

PIRMĀ NEDĒĻA

FREDRIKS TEJU VAI simto reizi pārbauda, vai cauri plastmasas maisiņam nekas nav redzams. Viņš nevēlas atklāt pārsteigumu pirms laika. Vasaras saule cepina viņa seju, ārā droši vien ir vismaz divdesmit deviņu grādu karstums. Par spīti tam, viņš tomēr izvēlas doties kājām no biroja Skanstullā līdz Osiana bērnudārzam Sinkensdammas tuvumā. Lai gan ir trešdiena, viņš var atstāt biroju nedaudz agrāk nekā parasti. Šādā karstumā neviens vairs nejaudā precīzi ievērot darbalaidu, vairums viņa kolēģu jau sēž kaut kur ēnā kādā āra kafejnīcā ar aukstu alu rokās.

Pastaiga prasa aptuveni divdesmit minūtes, un viņš nodomā, ka būtu vajadzējis paņemt līdzī ūdens pudeli karstuma dēļ. Viņš ir novilcis žaketi, un arī krekla piedurknes ir uzrotītas. Pats kreklis no sviedriem ir pielīpis pie muguras. Bet tam nav īpašas nozīmes. Šodien viss ir tieši tā, kā tam ir jābūt.

Viņš vēlreiz pārbauda maisiņu. Kaste ar *Legu Technic* komplektu ir tik liela, ka sniedzas gandrīz līdz maisiņa rokturiem. Tajā ir *McLaren Senna GTR*. Osiana interese par mašīnām vēl joprojām ir mistērija, jo gan Fredriks, gan Jozefīne ir drīzāk vienaldzīgi pret visu, kas saistīts ar automobiļiem. Taču interese par lego konstruktoriem tēvam un dēlam ir kopīga.

Lai gan uz kartona kastes norādītais vecums ir 10+, bet Osians ir tikai piecus gadus vecs, Fredriks zina, ka dēls bez problēmām tiks ar to galā. Viņš ir izveicīgs. “Reizēm pat izveicīgāks par tēvu,” Fredriks nodomā un, pavērsis seju pret sauli, skaļi iesmejas. Jā, par tēvu, kurš ir ass kā nazis un kurš tikko ir nopircis dēlam

pārsteigumu, un tas nozīmē vairāku stundu iekštelpu aktivitātes šīs vasaras vislabākajās dienās. Jā, jā! Tur nu neko nevar darīt. Bet gan jau arī rīt būs jauks laiks.

Turklāt Osians droši vien visu dienu būs bijis ārā. Un tas viņam ir ļoti nepieciešams. Kad nav koncentrējies uz lego, viņš mājās teju rāpjas pa sienām. Jozefīne mēdz prātot, vai viņu dēlam varētu tikt uzstādīta diagnoze. Nav tā, ka viņi būtu nodomājuši dēlu izmeklēt. Katrā gadījumā vēl ne. Pagaidām Osiana aktivitātes līmenis vēl ir pozitīvs, vismaz salīdzinājumā ar tiem mobilo telefonu mazuļiem, kuri jau piecu gadu vecumā metas virsū savu vecāku *iPhone* tālruņiem, tiklīdz tiek savākti no bērnudārza. Traģiski.

Fredriks ir sasniedzis Bakens bērnudārzu un paraugās pulkstenī. Par spīti karstumam, viņš ir gājis tik ātri, ka ieradies pirms laika. Bērni, visticamāk, vēl joprojām ir augšā – Šinnarvikas parkā.

“*Ey, sexy lady...*” viņš dungo, kāpdams pakalnā aiz bērnudārza ēkas.

Šobrīd Osiana miļākā melodija ir “*Gangnam Style*”. “Šajā ziņā atliek vienīgi padoties,” Fredriks nodomā, pats pie sevis pasmaidījis. Viņi abi kopā pat ir izdomājuši savu dejas horeogrāfiju.

Pakalnā ir liels rotaļlaukums un vairāki koki, starp kuriem var rotaļāties. Osianam tas ir vesels mežs, un viņam ļoti patīk būt mežā.

“*Oppan Gangnam Style!*” Fredriks iedziedas, un bērni, kas tikko sniedzas viņam pāri ceļgaliem, pārsteigti paraugās augšup, pirms turpina rotaļāšanos.

Bērniem ir dzeltenas vestes ar dažādu bērnudārzu logotipiem. Šis ir iecienīts parks. Gaisu pilda spiedzieni un smiekli. *Lego Technic* droši vien būs jāatliek uz citu reizi. Šī diena ir kā radīta, lai spēlētu paslēpes starp kokiem. Viņiem nav jāsteidzas uz mājām, jo šodien Jozefīne ir apsolījusi parūpēties par vakariņām. Fredriks palūkojas apkārt un pamana Tomu – vienu no Bakens bērnudārza pedagogiem.

– Sveiks! – Fredriks pasveicina un uzsmaida Tomam, kurš patlaban mēģina atbrīvot kāda bērna degunu no bieziem puņķiem.

– *Opp, opp, opp, opp*, – Toms priedīgi atbild labi pazīstamās melodijas ritmā. – Uzmini: kurš šodien varēja izvēlēties mūziku ritma nodarbībai?

– Es jūs brīdināju. Pirms nedēļa būs galā, jums būs trīsdesmit “*Gangnam*” dejojoši bērni. Bet vai tu zini, kur patlaban atrodas dejošanas ģēnijs? Te es viņu neredzu.

Toms pabeidz deguna slaucīšanu un sekundi apdomājas.

– Paskaties pie šūpolēm! – viņš pēc mirkļa atbild. – Osians labprāt kādu brīdi tajās pasēž.

Pats par sevi saprotams. Kad Osians nav pārmēru aktīvs, viņam patīk šūpoties. Vai, pareizāk sakot, viņam patīk sēdēt šūpolēs. Tas ir viņa patvērums, kur viņš netraucēti var prātot lielas lietas.

Fredriks mēro ceļu uz šūpolēm. Tās visas ir aizņemtas, taču Osiana nav nevienās no tām. Felīcija – viena no Osiana vecākajām grupiņas biedrenēm – patlaban dodas prom no šūpolēm. Fredriks steidzīgi panāk viņu.

– Sveika, Felīcij! Vai neesi redzējusi Osianu?

– Nē-ē, tikai pirms kāda laiciņa.

Fredriks sarauc pieri. Viņam pielavās neskaidra nojauta, ka kaut kas ir noticis. Viņš apzinās, ka sajūta ir iracionāla un tā ir vienīgi pārlietu aizbildniecisku vecāku trauksmes sistēma, kura tiek iedarbināta, tiklīdz kaut kas *varētu* būt ne tā, kā vajag, neliekoties ne zinīs, vai tam ir kādi pierādījumi vai nav. Savannā tas noteikti bija labs izdzīvošanas instinkts, taču šobrīd tas ir pilnībā nepamatots. Tātad tīri racionāli viņš to saprot. Tomēr tas nepalīdz, un nejaukā sajūta turpina nepatīkami taustīties ap viņa pakausi, gluži kā tikko nojaušama vēja pūsma. Lielā lego kaste, kas pirms brīža likās tik aizraujoša dāvana, tagad, steidzoties atpakaļ pie Toma, drīzāk šķiet traucējoša.

– Viņa nav arī pie šūpolēm, – Fredriks paziņo.

– Cik savādi!

Toms paskatās sarakstā ar atzīmētajiem bērniem.

– Viņam taču vajadzētu būt... jā, bet pagaidi! Jennija devās iekšā ar mazāko bērnu grupiņu. Iespējams, viņš ir aizgājis tiem līdzī uz tualeti, bet pēc tam palicis kopā ar bērniem spēlēties. Es atvainojos, Jennijai būtu vajadzējis pateikt, ka Osians dodas viņiem līdzī. Bet tu jau zini, kā tas ir.

Jā, Fredriks zina, kā tas ir. Sajūta, ka kaut kas ir noticis, pagaist. Viņš atviegloti nopūšas. Gan Toms, gan Jennija ir labi pedagogi, taču bērniem nereti ir pašiem sava griba, kā arī nesatricināma spēja nebūt tur, kur viņiem it kā vajadzētu būt. Viņš nedaudz jūt līdzī Tomam, redzot, ka jaunais pedagogs ir nokaunējies. Taču mazi bērni nav kas tāds, pret ko izturēties nevižīgi. Droši vien ir vecāki, kuri pat vēlniecīgāku iemeslu dēļ sarīkotu pamatīgu scēnu.

– Pats par sevi saprotams, – Fredriks nosaka. – Jauku dienu, Tom! Uz tikšanos pirmdien! *Oppa, oppa!*

Fredriks sīkiem rikšiem steidzas lejā pa nogāzi atpakaļ uz bērnodārza ēku. Durvis ir vaļā. Viņš ieiet hallē, kur atrodas āķi ar bērnu vārdiem un kastes ar rezerves drēbēm. Osiana āķis ir tukšs. Tam pašam par sevi nevajadzētu neko nozīmēt. Ja Osians ir devies iekšā uz tualeti, tad viņa jaka tikpat labi šobrīd guļ kaudzē uz tualetes grīdas. Vai arī tā ir augšā rotaļu parkā, ņemot vērā lielo karstumu. Patiesībā tādā dienā kā šī Fredrikam nemaz nebūtu vajadzējis dēlam vilkt jaku. Cik muļķīgi! Osians droši vien ir traki sakarsis.

Fredriks neliekas ne zinīs, ka viņam būtu jānovelk kurpes, pirms dodas iekšā telpās.

– Osian? – viņš iesaucas un piekļauvē pie pirmajām no divām tualetes durvīm. – Osian, vai tu tur esi?

Fredrikam pretīm pa gaiteni nāk Jennija, bet viņai aiz muguras divgadnieki – smiedamies un jautri spiegdami, cits citu apmētājot ar pirkstiņkrāsām.

– Sveiks, Fredrik! – viņa sveicina. – Vai tu kaut ko aizmirsi? Osians ir augšā, parkā, kopā ar Tomu.

Sajūta, ka kaut kas ir noticis, atgriežas tik strauji, ka teju nogāž viņu no kājām. Tagad tā vairs nav tikai viegla vēja pūsma, pakausī. Tagad tas ir dūres blieziens pa vēderu.

– Parkā viņa nav, – Fredriks atbild. – Es tieši no turienes nāku. Toms teica, ka viņš, iespējams, ir kopā ar tevi.

– Nē, šeit iekšā viņa nav. Vai pie šūpolēm meklēji?

– Jā. Viņa tur nav, es taču teicu. Sasodīts!

Fredriks apgriežas uz papēža un metas ārā. Ir gadījies, ka bērnodārzā kāds no bērniem ir aizmucis. Piemēram, Felīcija. Viņai reiz izdevās pieveikt visu ceļu līdz pat mājām, pirms pedagogi pamanīja, ka meitene ir pazudusi. Kopš tās reizes viņas vecākiem droši vien nemitīgi sāp vēders. Fredriks prāto, vai pie šīs sajūtas jebkad ir iespējams pierast. Viņš ienīst šo sajūtu.

Viņš skrien atpakaļ augšā pa nogāzi. Sasodītā lego kaste sitas viņam gar kājām. Fredrikam it visur ceļā ir bērni. Viņš izmisīgi meklē starp viņiem savējo, vienlaikus cenšoties nomierināties. Ja viņam piemetīsies panika, no tā nevienam nekļūs labāk. Taču neviens no bērniem nav Osians.

Neviens no bērniem nav viņa dēls.

Toms iepleš acis, pamanot Fredriku atgriežamies. Viņš, šķiet, acumirkli ir visu sapratis.

– Viņam ir jābūt šeit, – Fredriks paziņo un nomet maisiņu ar kasti zālē, lai varētu ātrāk pārvietoties pa parku.

Toms izvaicā tuvākos bērnus, vai kāds no viņiem nav redzējis Osianu. Rotaļu namiņi! Osians varētu būt paslēpies tur. Fredriks skriešus metas norādītajā virzienā, bet jau pa labu gabalu redz, ka namiņi ir tukši. Kur vēl viņš varētu... Viņš taču nevar būt starp kokiem? Ne viens pats? Tādā gadījumā to taču kādam vajadzētu zināt?

Felīcija.

Viņa teica, ka pirms kāda laiciņa ir redzējusi Osianu. Fredriks skrien atpakaļ pie Toma un pārējiem bērniem. Viņam no piepūles sūrst kakls un sviedri rit pār pieri un muguru. Felīcija ir rotaļlaukumā un ar spainīša palīdzību būvē smilšu torni. It kā nekas īpašs nebūtu noticis. It kā pasaule nepavisam nedraudētu sabrukt.

– Felīsij! – Fredriks ierunājas, pūloties neizklausīties tik mežonīgi satraukts, kā iekšēji jūtas. – Tu teici, ka pirms kāda laika redzēji Osianu. Kad tas bija?

– Kad viņš sarunājās ar to dumjo tanti, – meitene atbild, nepaceļot acis no savas smilšu būves.

– Ar dumjo... – Fredriks atkārto, un tūlīt pat viņa rīkle pārvēršas par smilšpapīru. – Vai tā tante bija veca?

Felīsija pārliecināti noliedz, pagrozot galvu, kamēr ar lāpstiņu nolīdzina smilšu torņa virsmu.

– Viņa nebija veca, – meitene atbild. – Tāda kā mana mamma. Mammai tikko bija dzimšanas diena, tātad tai tantei ir trīsdesmit pieci gadi.

Fredriks spēcīgi norij siekalas. Kāds te ir bijis! Kāds ir runājis ar viņa bērnu! Turklāt tas ir kāds, kurš nav ne pedagogs, ne piederīgais. Tas ir kāds svešinieks. Fredriks notupstas blakus Felīsijai, mēģinot sevī apspiest vēlmi meiteni pamatīgi sapurināt.

– Vai tu zini, kas viņa ir? – viņš jautā, valdoties, lai nesāktu kliegt. – Un kāpēc tu teici, ka tā sieviete ir dumja?

Felīsija paceļ skatienu, un viņas acīs sariešas asaras. Fredriks soli atkāpjas, lai nezaudētu līdzsvaru. Viņš to redz meitenes skatienā, viņš jau pārāk labi zina, kas ir noticis. To, kas nekad nedrīkst notikt. Kas nekad *nevar* notikt.

– Par viņas draņķīgajām mašīniņām es nelikos ne zinis, – Felīsija atbild. – Osianam tās patika, man ne. Taču paglaudīt kucēnus gribēju arī es. Tā sieviete teica, ka tie ir viņai mašīnā. Bet es nedrīkstēju iet līdzī. Tikai Osians drīkstēja tos apskatīt. Pēc tam viņi devās prom.

Fredrika krūtīs atveras melns caurums, un viņš bezpalīdzīgi tajā iekrīt.

MINA STĀVĒJA IEKŠPUSĒ pie ieejas durvīm un vēroja telpu. Šajā pēcpusdienā fitnesa zālē nebija pārāk daudz ļaužu. Tas bija labi. Galvenokārt tā bija gados vecāka publika. Ģimnāzisti, krosfita sievietes un muskuļotie vīrieši zāli bija jau pametuši. Pulksten

trijos pēcpusdienā fitnesa zāli pārvaldīja seniori, nu vismaz uz stundu. Tas bija labi, jo viņi bija ievērojami rūpīgāki un kārtīgāk noslaucīja sviedrus no trenāžieriem tiklab pēc sevis, kā pēc sviedru monstriem, kas te pabijuši pirms viņiem. Arī Mina negribēja riskēt. Viņai, kā parasti, treniņtērpa jakas kabatā bija plāni vienreizējās lietošanas cimdi, divi mazi flakoniņi ar dezinfekcijas līdzekli, mikrošķiedras lupatiņas un plastmasas maisiņš ar aizdari, kur pēc izmantošanas visu salikt.

Šodien darba plānā bija kājas un vēders. Mina uzvilka cimdus, devās pie viena no brīvajiem kāju muskulatūras stiprināšanas trenāžieriem un sāka rūpīgi apsmidzināt visas tā daļas ar dezinfekcijas līdzekli. Viņa bija novērojusi, ka daži apslaka tikai rokturus. Vai – vēl trakāk – tikai sēdekli. Tā taču citu cilvēku netīrība un baktērijas varēja nonākt jebkur! Šādu nolaidību Mina nespēja saprast.

Viņa salocīja lupatiņu, ievietoja to plastmasas maisiņā un paņēma jaunu. Spert kāju fitnesa zālē bija tas pats, kas iekāpt potenciālā infekciju perēklī. Tieši tāpēc viņa nespēja trenēties Policijas nama fitnesa zālē, jo pārāk labi zināja, kādi nekārtīgi sivēni to mēdz apmeklēt. Šeit viņa vismaz izvairījās mēsliem piešķirt konkrētu seju.

Vislabprātāk viņa trenētos sejas maskā, ņemot vērā, kas te, iespējams, izplatās kopā ar gaisu. Viņa bija dzirdējusi, kā svaru cilātāji nereti bezdē, tādēļ viņai pat bija kļuvis grūti elpot, iedomājoties, kādām fekāliju baktērijām lika virpuļot apkārt ventilācijas sistēma. Taču sejas maska pievērstu pārāk lielu uzmanību viņas personībai, un tas būtu pilnīgi nevajadzīgi. Bet varbūt viņai jāsigādā treniņu maska, kādu daži izmantoja, lai trenētu elpošanas muskulatūru.

– Vai tu domā trenēties vai tikai visu tīrīt? Ja esi beigusi, tad es labprāt izmantotu šo trenāžieri.

Mina nodrebēja un pacēla skatienu no muguras balsta, ko patlaban bija dezinficējusi. Viņai priekšā stāvēja kāds aptuveni septiņdesmit gadus vecs vīrs ar mazām, apaļām brillītēm, sirmiem

matiem un jautājošu izteiksmi sejā. Mugurā viņam bija sarkans krekliņš – tas nebija no elpojoša materiāla, kāds paredzēts treniņiem, bet gan parasts kokvilnas T krekls. Uz krūtīm pletās liels, mikls traips. Mina nodrebēja.

– Vai tu maz zini, cik nehigiēnisks ir šāds kokvilnas krekls? – viņa atvaicāja. – Tas kļūst mitrs no sviedriem un pēc tam pielīp trenāžieriem. Ar tādu apģērbu nevajadzētu ļaut trenēties.

Vīrietis uzmeta viņai slepkavniecisku skatienu. Pēc tam viņš nogrozīja galvu un devās prom. Viņa acīmredzot nebija tā vērtā, lai viņš tērētu savu laiku. Nevarētu gan teikt, ka Minu tas īpaši satrauktu. Vēl pāris reižu viņa pārvilka ar lupatiņu pāri trenāžierim, tad to kopā ar cimdiem iebāza plastmasas maisiņā un aizvilka aizdari, beidzot apsēdās uz trenāžiera un sāka noregulēt smagumu. Vīrietis ar sarkano T kreklu sēdēja ar muguru pret viņu pie vilkšanas trenāžiera. Tikpat liels sviedru plankums viņam bija arī uz muguras. Mina sarauca degunu. Ja viņai būtu jāizdara izvēle starp to, vai būt skaistai vai veselai, viņa nešaubītos, kuru no izvēlēm izdarīt. Ļaudis savas baktērijas un patikšanu var paturēt pie sevis.

Mina bija pieradusi, ka cilvēki viņu uzskata par citplanētieti. Bet viņas dzīvē šie cilvēki neko nenozīmēja. Kopības sajūta ar citiem, visticamāk, bija tikpat liels mīts kā “dvēseļu radinieki”, “īsta mīlestība” un vēl tikpat daudzi nereāli koncepti, kurus popularizēja Holivuda, kā rezultātā cilvēki jūta vienīgi bailes. Patiesībā bija pat veikti pētījumi, kas to apliecināja. Viņa bija lasījusi, ka ļaudis pēc romantiskas komēdijas noskatīšanās slikti novērtē gan savas attiecības, gan partneri. Jo nevienas reālas attiecības taču nespēj konkurēt tai izgudrotajai idejai par “mūžīgo mīlestību”.

Viņa pati šajos modernajos laikos nejuta kopības sajūtu pilnīgi ne ar vienu. Būtībā arī pagātnē ne ar vienu, ja nu vienīgi... izņemot to īso laika sprīdi, ko pavadīja kopā ar savu meitu. Taču vīrietis, ar kuru viņa reiz bija dzīvojusi kopā, nemodināja viņā nekādas siltas emocijas. Nē, nekādas “kopības sajūtas” nebija ne ar viņu, ne ar kādu citu.

Izņemot...

...ar vienu.

Mentālistu.

Bet arī tas jau bija sen.

Mina bija redzējusi Vincenta jaunās programmas reklāmu *Facebook* un gandrīz jau bija nopirkusi biļeti. Taču beigās atteicās no šīs domas. Viņa nezināja, kā reagēs, redzot viņu uz skatuves. Ja nu viņš, uzlūkojot publiku, viņu vairs neatpazīst?

Ja tā patiešām būtu...

Mina sarauca pieri. Labāk bija ievērot atstatumu. Drošības dēļ. Par spīti visam, viņš ne reizi nebija devis par sevi nekādu ziņu. Viņa, protams, saprata, kāpēc. Viņam taču ir ģimene. Mina nepārmeta tai sievietei, ka viņa uztraucās par to, ar ko Vincents un Mina nodarbojās nu jau gandrīz pirms diviem gadiem. Vincents tika stāstījis, ka Marija ir neticami greizsirdīga. Un notikumi salā diezin vai situāciju padarīja labāku. Mina teju bija gājusi bojā kopā ar Vincentu. Tas būtu saprotami, ja pēc tā visa Vincenta sieva Minu ienīstu. Ne tāpēc, ka tā būtu viņas vaina. Lai gan... galu galā viņa taču bija policiste.

Turklāt Minai un Vincentam bija kopīgs arī kas tāds, ko citiem nebija iespējams izskaidrot. Notikušais Līdē salā viņus bija sasaisījis vēl ciešāk nekā pirms tam.

Tajā pašā laikā tieši šī saikne bija apgrūtinājusi kontaktu uzturēšanu. Viņi bija pārāk satuvinājušies. Viņi bija kļuvuši tuvāki, un Mina nespēja ar to tikt galā. Tāpēc tā, kā ir šobrīd, ir labāk. Kad viņa bija viena, viņa bija savā cietoksnī. Drošībā. Viņš, ļoti iespējams, jutās tieši tāpat.

Un tomēr...

– ATCERIETIES! – VINCENTS TEICA. – Tas, ko jūs tūlīt redzēsiet, nav pa īstam. Tas ir demonstrējums, lai parādītu pārdabiskas spējas, kādu būtībā nemaz nav. Ticiet man, tādu patiešām nav.

Viņš pacēla vienu uzaci, it kā bez vārdiem jautājot: *vai* varbūt tomēr? Aptuveni puse publikas iesmējās. Bet tie bija visai

saspringti un nepārliecinoši smieklī. Tieši tā, kā Vincents to vēlējās.

Linšēpingas Koncertu un kongresu nams jeb tā sauktā Krusela zāle bija pilna līdz pēdējai vietai par spīti tam, ka bija nedēļas vidus. 1200 personas bija ieradušās gan no pilsētas, gan tuvākās apkārtnes, lai trešdienas vakarā noskatītos Mentālisma meistara jauno programmu. Viņa gaumei tā patiesībā bija pārāk plaša publika, taču piedalīšanās slepkavības izmeklēšanā nu jau gandrīz pirms diviem gadiem bija izsaukusi lielu mediju uzmanību. Ja viņš jau iepriekš nebūtu bijis publiska persona, tad pēc tā notikuma tāds noteikti kļūtu. Protams, ne jau viņš pats. Jo neviens īsti nezināja, kas Vincents tāds ir. Bet Mentālisma meistars gan – tā bija persona, kuru mediji mīlēja. Un publika arī. Pārdoto biļešu skaits bija teju dubultojies pēc ziņas, ka viņš gandrīz bija gājis bojā ūdens tvertnē.

Nezin kā, bet Umberto bija izdevies medijiem noslēpt ar Vincentu saistītās šī notikuma privātās detaļas. Un tas bija vienīgais iemesls, kāpēc viņam vēl joprojām bija spīdoša karjera. Sabiedrība, visticamāk, skatītos uz viņu ar citām acīm, ja vien zinātu, ka viņš netieši saistīts ar triju cilvēku slepkavībām. Vincents, saprotams, nebija pie tā vainīgs. Vismaz attiecībā uz pašām slepkavībām. Taču presei nevainība vienmēr bijusi visai nosacīts jēdziens. Tāpēc gan viņš pats, gan viņa aģents bija darījis visu, lai atklātībā neparādītos Džeinas motīvs, kā arī tas, kas viņa patiesībā bija. To atvieglāja arī fakts, ka viņa un Kenets bija pazuduši no zemes virsas.

Vakara avīze "*Expressen*" īsu brīdi bija mēģinājusi rakņāties notikumos ap Vincenta mammu, bet Umberto to bija dabūjis zināt un kā vanags uzbrucis viņu centieniem. Viņš bija piedraudējis, ka avīze nekad vairs nedabūs nevienu preses relīzi, ne arī intervijas ar māksliniekiem, kurus viņš pārstāv, ja viņi kaut ko publicēs. Vai viņi tiešām viena netīra notikuma dēļ bija gatavi upurēt savu kanālu un pusi no Zviedrijas izklaides industrijas? Par laimi, avīzes atbilde bija "nē". Vincents minēja, ka savu lomu te, iespējams, nospēlēja arī Umberto itāļu temperaments.

Diemžēl līdz medijiem bija noplūdusi ziņa, ka slepkava ar noziegumu datumu palīdzību bija izveidojis viņa vārdu. Un tas bija pārāk labs stāsts, lai iekvēlinātu publikas interesi un cilvēki mazāk pievērstos viņa dzīvei.

Pēc tam ļaudis bija sākuši Vincentam sūtīt savas mīklas, rēbusus un cietos riekstus, pat nepiedomājot, cik īstenībā tas viss ir netaktiski. Bet, ja cilvēkus saprast būtu viegli, tad viņš nekad nebūtu kļuvis par mentālistu.

– Tas, ko es tagad darišu, var šķist aizguvums no pagājušā gadsimta, – Vincents turpināja. – Taču šī metode tiek izmantota vēl joprojām, lai iedibinātu kādu jaunu reliģiju. Vai vismaz kādu jaunu sektu.

Skatuve bija dekorēta kā 19. gadsimta vēlino gadu salons, un arī Vincentam pašam mugurā bija tam laika posmam atbilstošs apģērbs. Tur stāvēja divi polsterēti ādas atpūtas krēsli, kas bija nedaudz ieslīpi pagriezti viens pret otru. Vienā no tiem sēdēja acīm redzami nervozs vīrietis.

Vincents iepriekš bija pavaicājis, vai publikā ir kāds ar ārsta izglītību vai vismaz kāds, kurš prot izmērīt pulsu, un šis vīrietis bija viens no tiem, kurš bija pacēlis roku. Kad Vincents lūdza viņu uzkāpt uz skatuves, vīrietis bija izskatījies pavisam mierīgs. Faktiski bija pat smējies. Bet pēc tam, kad Vincents palūdza parakstīt papīru, kurā bija paskaidrots, ka uz vīrieti negulstas nekāda juridiska vai medicīniska rakstura atbildība saistībā ar to, kas notiks, jo Vincents pilnībā uzņemas atbildību par savu rīcību, vīrietis kļuva manāmi nervozs. Ne tikai viņš vien – tāda bija kļuvusi arī publika. Kā Vincents mīlēja šo noskaņojumu! Parakstītais līgums bija vienkāršs veids, kā kāpināt dramatismu. Lai gan katru reizi, kad viņš lūdza kādu to parakstīt, tas bija kā atgādinājums, ka numurs var noiet arī greizi.

– Nu tā, Adrian! – viņš noteica un apsēdās tukšajā atpūtas krēslā, kas atradās nedaudz ieslīpi iepretī vīrietim. – Tagad mēs mēģināsim sazināties ar otru pusi. Tas ir, ar mirušajiem. Vai tev ir kāds miris radnieks, ar kuru tu vēlētos kontaktēties? Es nojaušu tevī tādu kā tukšuma sajūtu, bet tā nav tava vecmāmiņa, kuras tev

pietrūkst... jo es jūtu, viņa vēl joprojām ir dzīva... bet, iespējams, tas ir tavs vectēvs? Vai tev viņa pietrūkst?

Vīrietis mazliet nervozi iesmējās un šķita uztraukts.

– Jā, Elsa ir dzīva, – viņš atbildēja. – Bet Arvids nomira aptuveni pirms desmit gadiem. Proti, mans vectēvs.

Tas bija vienkāršs triks, kuru pavisam elementāri varēja paveikt jebkurš. Vienkāršu secinājumu ķēde. Vīrietis izskatījās nedaudz vecāks par trīsdesmit gadiem, un tas nozīmēja, ka viņa vecāki varētu būt aptuveni piecdesmit līdz sešdesmit gadus veci, bet attiecīgi viņu vecāki – astoņdesmit līdz deviņdesmit gadus veci. Tā kā sievietēm vidējais dzīves ilgums ir lielāks nekā vīriešiem, tad, tīri statistiski ņemot, drīzāk dzīva ir Adriana vecmāmiņa, nevis vectētiņš. Citā kopsakarā Vincents būtu kaunējies par šādu blefošanu, jo īpaši – redzot, kādas emocijas pārņem viņa priekšā sēdošo vīrieti. Taču šis numurs balstījās uz citu cilvēku noķeršanu tīklā, uz uzticības iegūšanu un – galu galā – arī uz viņu naudas iegūšanu. Šādā gadījumā visi līdzekļi ir atļauti.

– Tad mēģināsim atrast vectēvu Arvidu, – Vincents noteica.

Pēc tam viņš paskatījās uz publiku.

– Es gribu vēlreiz uzsvērt, ka tas nebūs pa īstam.

Tad Vincents atkal pagriezās pret Adrianu ar nopietnu izteiksmi sejā.

– Tagad es uzņemšu kontaktus ar otru pusi, – viņš paziņoja.

– Bet, lai varētu to izdarīt, man vispirms... pašam jāpāriet uz to.

Vincents paņēma jostu un turēja to tā, lai visi var redzēt. Pēc tam viņš to aptina sev ap kaklu un brīvo galu izvēra cauri sprādzei, izveidojot cilpu. Tad viņš pastiepa kreiso roku pret vīrieti, kurš kļuva aizvien bālāks.

– Atrodi manu pulsu! – Vincents izrikoja. – Un ar kāju sit pulsa ritmā tā, lai publika var dzirdēt.

Adriāns satvēra viņa rokas locītavu un kādu brīdi ar vidējā un rādītājpirksta palīdzību meklēja pulsu, līdz to atrada. Pēc tam viņš sāka bungot ar kāju pa grīdu vienā ritmā ar Vincenta sirds sitieniem. Vincents cieši lūkojās viņam acīs.

– Uz redzēšanos, līdz būšu atpakaļ! – Vincents noteica. – Es ceru. Visu laiku, sitot kāju, seko manam pulsam!

Pēc tam viņš nospriegoja jostu ap kaklu, vienlaikus savelkot grimasē arī seju. Vismaz to viņam nevajadzēja tēlot, jo tas tiešām darija sāpes. Vincents turpināja turēt jostu nospriegotu, kamēr Adrians ritmiski sekoja viņa pulsam. Pēc dažām sekundēm viņa bungošana sāka zaudēt tempu.

Vincents aizvēra acis un nokāra galvu, taču siksnu neatsva-bināja. Adrians izdarija vēl pāris nedrošu sitienu pa grīdu un tad apstājās. Publiku pāršalca šoks un nervozitāte. Adrians vēl joprojām turēja Vincenta plaukstu locītavu, taču nedodot nekādus signālus ar kāju. Viņa rīcības nozīme bija kristālskaidra. Vincentam vairs nebija sataustāms pulss. Viņš tik tikko bija sevi no-žņaudzis.

Vincents pagaidīja, līdz sadzird troksni, publikai sākot grozīties savos krēslos. Tā bija pazīme, ka viņi pa īstam ir nobijušies. Tad viņš lēnām pacēla galvu un atlaida jostu. Pēc tam viņš pagriezās pret Adrianu, skatoties uz viņu ar aizmiglotu skatienu.

– Adrian, – Vincents nomurmināja.

Adrians sarāvās.

– Šajā telpā ir kāds gars, kurš sevi dēvē par Arvidu, – Vincents mazliet neskaidrā balsī turpināja. – Noskaidrosim, vai tas patiešām ir tavs vectēvs. Pajautā viņam kaut ko, ko zināt tikai jūs abi. Varbūt kaut ko no savas bērnības. Arvids saka... Arvids saka, viņš iemācīja tevi braukt ar riteni. Varbūt pajautā kaut ko saistībā ar to!

Adrians piekrītoši pamāja, acīm redzami apmulsis.

– Pajautā viņam, ko es sasitu! – Adrians noteica.

Vincents dažas sekundes klusēja, it kā klausītos balsī, kuru dzird tikai viņš.

– Tu nobrāzi celi, – Vincents atbildēja. – Un jūs vienojāties neko par to neteikt tavai mammai. Rēta no šīs reizes tev ir vēl joprojām.

Adrians atlaida Vincenta roku un izskatījās pagalam šokēts. Taču patiesība ir tāda, ka vairumam cilvēku ir atmiņas par bērnībā

savainotu celi. Viss pārējais, ko Vincents bija sacījis, bija vienīgi minējums. Bet atmiņas ir ievainojama lieta. Ja arī viss nebija noticis gluži tā, kā teikts, tad tagad Adriana galvā tas bija tieši tā.

– Arvidam ir kaut kas tev sakāms, – Vincents turpināja. – Viņš saka... viņš saka, ka tev ir jāiztur un jānotic sev. Viss nokārtosies, lai gan tas prasīs mazliet vairāk laika, nekā esi rēķinājis. Bet tu nedrīksti atnest cerību. Vai tu saproti, ko tas nozīmē?

Adrians klusējot piekrietoši pamāja ar galvu.

– Viņš runā par manu uzņēmumu, – Adrians paskaidroja. – Tas bija pēdējais, par ko mēs runājām, pirms viņš nomira. Es to vēl joprojām neesmu īsti dabūjis uz kājām.

– Vēl viņš saka, ka viņam ir žēl par to, kas notika. Ko viņš ar to domā?

– Pēdējos gados mēs īpaši daudz nesarunājāmies, – Adrians klusi noteica. – Mēs sastrīdējāmies.

– Jā, tagad viņš to nožēlo. Vectēvs stāsta, ka viņš milēja tevi tad un mīl vēl joprojām.

Pār Adriana vaigiem sāka ritēt asaras. Tā bija svarīga Vincenta šova sastāvdaļa, lai gan tajā pašā laikā viņš ienīda šo situāciju, kad nācās redzēt, cik spēcīgi tā skar cilvēkus. Tomēr vienīgais, ko viņš tika izmantojis, bija tā sauktais Forē jeb Bārnuma efekts¹. Citiem vārdiem sakot, viņš pielietoja izteikumus, kas izklausījās specifiski, lai gan patiesībā bija ārkārtīgi vispārīgi un tādēļ bija atvērti visiem iespējamiem tulkojumiem, kas kaut kādā ziņā derēja lielākajam vairumam. Tas bija klasisks triks, kuru izmantoja tādi kā viņš, ļaujot klientiem pašiem ielikt nozīmi “garu” teiktajā, jo tad nebija iespējams kļūdīties. Ja kaut kas tomēr nesaskanēja, vainu vienmēr varēja novelt uz to, ka klients nav pietiekami rūpīgi apdomājis dzirdēto.

– Kontakts kļūst vājāks, – Vincents paziņoja ar tēlotu piepūli. – Vai ir kaut kas tāds, ko tu vēlētos pateikt, pirms būs jau par vēlu?

¹ Forē jeb Bārnuma efekts ir tendence saskatīt dziļi personisku nozīmi vispārīgos apgalvojumos. (*Šeit un turpmāk – tulk. piez.*)

– Vienīgi... paldies, – Adrians nočukstēja. – Paldies!

Vincents atkal izstiepa roku un nokāra galvu šķietamā bezsamanā. Zālē valdīja absolūts klusums. Adrians šaubīgi satvēra Vincenta rokas locītavu, atkal to iztaustot ar pirkstiem. Pēc kāda brīža viņš sāka klusi bungot ar kāju pa grīdu. Sākumā lēni un neritmiski. Pēc tam aizvien ritmiskāk un skaļāk, līdz Vincenta pulss bija atgriezies normālā līmenī.

Vincents atvēra acis. Viņš satvēra Adriana roku ar piesardzīgu smaidu sejā. Šis numurs nekad neizsauca milzīgu aplausu vētru. Publika bija pārāk apjukusi. Ļaudis bija pārāk nedroši par to, ko īsti redzējuši. Taču Vincents zināja, ka tas ir kaut kas, par ko viņi turpinās runāt vēl vairākus mēnešus.

– Atcerieties! – Vincents atkārtoja publikai tos pašus vārdus, ar kuriem bija ievadījis numuru, tikai tagad runāja daudz liegākā balsī.

Šobrīd publika bija ievainojamāka. Viņam vajadzēja to respektēt.

– Es nespēju kontaktēties ar gariem. Un es nedomāju, ka vispār eksistē tāda persona, kas to spēj, jo es neticu, ka gari eksistē. Turpretim es spēju panākt, lai izskatās, it kā tie eksistētu. Gluži kā magi, kuri spēj būt tikpat pārliecinoši. Tās pašas psiholoģiskās un verbālās metodes, kas tika izmantotas pirms simt piecdesmit gadiem, tiek izmantotas vēl joprojām, radot iespaidu, ka par lielu samaksu kāds spēj kontaktēties ar jūsu dārgajiem aizgājējiem. Viss ir tieši tā kā vienmēr – ja kaut kas izskatās pārāk labi, lai būtu patiesība, tad šīm šaubām visbiežāk tiešām ir pamats. Paldies par šo vakaru!

Vincents pameta skatuvi, pirms publika sāka aplaudēt. Šoreiz viņš vēlējās atstāt viņus pārdomās.

Viņam sāpēja kakls. Tā sasodītā josta darija sāpes. Nākamreiz jābūt uzmanīgākam. Turklāt šodien viņš arī savu pulsu bija apstādinājis pārāk ilgi. Kontakts ar gariem varbūt nebija īsts, bet pulsa apstādināšana bija pa īstam. Pat ja viņš to panāca ar citu metodi, nevis jostu un pat ja viņš apstādināja pulsu vienīgi rokā, nevis visā

ķermenī. Fakts, ka eksistē metodes, kā apstādināt pulsu atsevišķās ķermeņa daļās, nav nekas jauns, bet tas ir viens no mentālistu visrūpīgāk glabātajiem noslēpumiem, kuru arī Vincents neviename nav atklājis. Un tam nav nekādas nozīmes, ka pulss apstājas vienīgi rokā. Pēc trīsdesmit sekundēm tas vienalga varētu kļūt patiesi bīstami. Visbiežāk uz skatuves uzaicinātie cilvēki atlaiž viņa roku, tiklīdz pulss ir apstājies, taču Adrians to nebija atlai-dis. Tāpēc Vincentam nebija izvēles. Viņš būs ļoti priecīgs, kad šī turneja beidzot būs galā. Bloķēt ķermeņa asinsriti šādā veidā nebija labi.

Vincents devās lejā uz “zaļo istabu”, tur viņš ieraudzīja *Loka* ūdens pudeles, kas stāvēja uz galda. Trīs. Viņa žokļi savilkās krampjos. Skatīties uz šīm trijām pudelēm bija tas pats, kas dzirdēt ausīs griezīgu toni. Viņš steidzīgi atvēra ledusskapi un izņēma no tā vēl vienu pudeli, lai kopā būtu četras. Tikai tad viņa žokļi atslāba. Pēc tam viņš pie izlietnes piepildīja glāzi ar krāna ūdeni, apsēdās dīvēnā un izpūta gaisu.

Tur, ārā, publika vēl joprojām aplaudēja, un viņš ļāva to darīt. Doties atpakaļ un, plati smaidot, pārvērst viņu piedzīvojumu par kaut ko nevainīgu nebija viņa mērķis. Viņš labāk gribēja ļaut viņiem palikt savās domās.

Kādu minūti viņš atpūtīsies, pēc tam pārgērbiesies. Vincents centās vairs negulties uz grīdas pēc katras izrādes. Dažreiz tas izdevās. Visbiežāk ne. Viņš izņēma mobilo telefonu. Publikā bija sēdējis Sains Berjanders – Vincenta draugs, kurš būvēja ilūzijas un bija izrādījis vērtīgs palīgs arī saistībā ar Tūvas un citu slepkavību izmeklēšanu, – tāpēc Vincentu māca ziņkare uzzināt, ko draugs domā par viņa jauno programmu. Sains patiešām bija atsūtījis īsziņu. Saskaņā ar tajā redzamo laiku, viņš to bija nosūtījis tajā pašā sekundē, kad Vincents bija pametis skatuvi. Bet Saina īsziņai vajadzēs pagaidīt, jo var gadīties, ka ir vēl citi, kuri atstājuši kādu ziņu.

Precīzāk sakot – kāds cits.

Vincents atvēra pārējo ziņu sarakstu. Tieši tā – tur gaidīja vairākas nelasītas īsziņas. Taču ne tā, ko viņš meklēja. Ne tā, ko varētu būt atsūtījusi persona, kura izmainīja viņa dzīvi, kļūstot par daļu no tās. Persona, kurai viņš būtu uzdrīkstējies atklāt arī savu iekšējo pasauli. Persona, kura bija pazudusi no viņa dzīves tikpat ātri, kā bija tajā ieradusies.

Pēdējā reize, kad Vincents redzēja viņu, bija oktobrī. Tad sekoja ziema, pavasaris, vasara, rudens, un nu jau klāt bija jauna vasara. Viņš nebija runājis ar viņu vairāk kā pusotru gadu. Drīz jau būs divi gadi. Bet nav jau tā, ka viņš būtu mēģinājis kaut kā atgādināt par sevi, lai arī cik labprāt būtu to vēlējies. Viņš un Marija bija sākuši apmeklēt pāru terapiju, un viņš negribēja nevajadzīgi izprovocēt sievas greizsirdību.

Pēc tam viņi bija pārtraukuši apmeklēt terapiju, jo tā nebija palīdzējusi, kā viņi bija cerējuši. Bet tad jau bija pagājis pārāk ilgs laiks. Vincents nevēlējās uzmākties pēc vairāku mēnešu klusēšanas. Mina sargāja savu privāto dzīvi, un viņam vajadzēja to respektēt. Pat ja viņš izjuta zināmu trūkumu, nebūdams daļa no tās.

Un viņai, protams, arī nebija nekāda iemesla, lai kaut kādā veidā atgādinātu par savu eksistenci. Viņa bija ļoti skaidri norādījusi, ka vislabprātāk tiek ar visu galā pati. Vincentam nebija ne mazākās nojausmas, ko viņa tagad dara. Iespējams, ir jau precējusies. Varbūt viņai ir ģimene. Vai arī viņa dzīvo ārzemēs.

Un viņš tur neko nevar padarīt. Pirmoreiz viņš bija saticis Minu pēc kādas no izrādēm. Kopš tā laika viņš lūkojās pēc viņas ikreiz, kad pameta skatuvi. Taču īsziņu saraksts telefonā runāja skaidru valodu.

Arī šovakar ziņa no Minas nav pienākusi.

VIŅA NOŅĒMA BRILLES un uzsmaidīja viņam. Pēc tam pārlika vienu kāju pāri otrai un paliecās krēslā uz priekšu. Viņi sēdēja viens otram pretim, galda starp viņiem nebija. Sākumā tas Rūbenam bija šķītis ārkārtīgi nepatīkami. Atkailinoši. Bet mazpamāzām viņš bija pie tā pieradis. Pat tādā pakāpē, ka vairs nemēģināja

ieskatīties apgērba izgriezumā, viņai paliecoties tuvāk. Vairs ne. Un nebūt nebija tā, ka Amanda būtu nepievilcīga.

– Vai, tavuprāt, ar mani viss ir kārtībā? – Rūbens ievaicājās, paskatoties pulkstenī.

Viņš bija te pabijis vien pusstundu. Taču izskatījās, ka Amanda ir gatava tikšanos beigt.

– Viss pilnīgā kārtībā droši vien nebūs nekad, – viņa atbildēja. – Bet es neredzu īpaši lielu vajadzību, lai tu turpinātu uz šejieni nākt, ja vien neuzrodas kādi papildu apstākļi. Taču to izlemt nav manā ziņā. Kā tu pats jūties?

Rūbens skatījās uz Amandu – psiholoģi, ar kuru bija ticies katru otro ceturtdienu nu jau vairāk nekā gadu. Kā viņš jūtas? Tas bija sasodīti grūti atbildams jautājums. Lai gan šobrīd tas nekaitināja tik ļoti kā sākumā.

– To, kā es jūtos, atstāsim Freidam, – Rūbens atbildēja. – Ja ir kaut kas, ko esmu iemācījies, tad to, ka manām emocijām nebūt nav jābūt tādām, kādas man tās šķiet. Tas, uz ko tagad es izvēlos *reaģēt*, ir nevis emocijas, bet gan manas racionālās domas. Turklāt – jau pusgadu esmu atturējies no seksa. Lai arī cik ļoti mana emocionālā daļa vēlētos drāzties.

Amanda pacēla vienu uzaci vārdos neizteiktā jautājumā.

– Nē, es pat neesmu bijis seksa medībās, – viņš paskaidroja. – Kā bijām vienojušies. Tas ir tas, ko es domāju. Es neatteikšos no tā pilnībā, galu galā esmu vīrietis labākajos gados. Bet šajā brīdī, kad esmu sapratis, kādas vajadzības tas apmierina, tas vairs neliekas tik svarīgi.

– Un kas tās ir par vajadzībām?

Rūbens nopūtās. Tātad viņi ir nonākuši arī līdz tam. Līdz šim sasodītajām emocijām.

– Tas deva man varas apziņu, ka es varu šīs sievietes dabūt. Tiesa, tas pildīja arī kādu dziļāku nepieciešamību būt...

Viņš atkal nopūtās.

– Izjust tuvību, – viņš izmocija. – Vai tagad esi apmierināta?

“Izjust tuvību”. Tas ir izteikums, par kuru viņš bija pārliecināts, ka nekad to nepateiks skaļi. Tas izklausījās tik šausmīgi homoseksuāli. Lai gan arī šāda reakcija patiesībā bija aizsargmehānisms, kā viņš bija iemācījies. Velns! Viņa kolēģis Gunnars policijā un arī pārējie veči viņa nodaļā no smiekliem nomirtu, ja zinātu, ka viņš apmeklē psihologu. Gunnars bija veidots no Norlandes lietas-koka, kā viņš pats mēdza teikt. Viņa risinājums visām problēmām bija doties ārā, mežā, paņemot līdzīgu kanniņu ar misu. Veči nokrāsotu viņa policista ķiveri rozā krāsā, ja zinātu, kur viņš sēž un ko stāsta Amandai. Rūbens atkal pašķielēja uz pulksteni pie sienas. Bija nedaudz pāri pusdeviņiem. Ap šo laiku viņam jau vajadzēja būt Policijas namā, lai kāds nesāktu prātot, ar ko viņš nodarbojas dažos rītos. Tipisko paskaidrojumu, ka viņš bijis spiests aizvēkt to, ko iepriekšējā vakarā atstiepis līdzīgu uz mājām, nevarēja izmantot katru reizi.

Meičas vienam vakaram. Jā, viņš tik tikko vairs atcerējās, ka tādas reiz bijušas. Viņš, protams, automātiski bija mēģinājis pāvest arī Amandu viņu pirmajā tikšanās reizē, bet nevarētu teikt, ka viņam ar to būtu īpaši sekmējies.

– Man ir palikusi tikai viena lieta, kas vēl ir jāizdara, – Rūbens noteica. – Es gribu satikt Elinoru.

– Rūben! – Amanda brīdinoši ierunājās. – Vai tu atceries, ko mēs runājām par došanos tālāk? Visus šos gadus Elinora ir valdījusi pār tevi kā spoks, kā rēgs. Tava uzvedība ir bijusi reakcija uz to. Tev viņa ir jāpalaiž vaļā. Tu nebūsi brīvs, iekams nebūsi atbrīvojies no šī spoka.

– Es zinu. Tieši tāpēc jau vēlos viņu satikt. Lai to visu izbeigtu. Es apsolu, ka aizbraukšu pie viņas, tikai lai sasveicinātos. Es gribu apskatīt to pjedestālu, uz kura esmu viņu uzcēlis. Lai vecajam Rūbenam gluži vienkārši beigtos degviela.

– Tas izklausās... neparasti pārdomāts gājiens, – Amanda beidzot sacīja, samiegtām acīm raugoties Rūbenā. – Vai esi par to drošs?